

[Gert Petersen]

de påstande, som kommer her i dette ting om styrkeforholdene, er ganske simpelt urigtige, for forholdet er det, at De Forenede Stater fører stort i denne øgede oprustning. Forholdet er det, at USA råder over ca. 11.000 nukleare sprængladninger, Sovjetunionen over 5.000-6.000 nukleare sprængladninger. Forholdet er det, at når det drejer sig om hangarskibe, er den amerikanske kapacitet nogenlunde ni gange så stor som den sovjetiske kapacitet – og hangarskibe spiller en meget stor rolle netop for intervention og interventionsstyrker.

Vi har oplevet en optrapning af USAs globale rolle inden for det sidste par år. Den nye styrke på de 100.000 mand, unilateral force, interventionsstyrken, er også et tegn herpå. Når den amerikanske forsvarsminister kan komme med en udtalelse om, at en konflikt mellem Sovjet og USA eller ved Den persiske Golf kan brede sig helt op til Europa, så langt mod nord som til Norge, så er det udtryk for, at man tænker i helt nye globale baner. Det er udtryk for en ny amerikansk strategi, som jeg personlig tror er fremkaldt af den internationale økonomiske krise for at bevare råstofområder, råstofkilder osv., og også for at tilkæmpe sig nye råstofkilder.

Det er baggrunden for den fordømmelige invasion, som vi diskuterer her, og jeg synes, at den baggrund skal med ind i billedet og ikke bare negligeres, som tilfældet er fra de talere, vi hidtil har hørt. Det er naturligvis også årsagen til, at når så Sovjetunionen tager dette skridt – som vi skal fordømme, deri er jeg helt enig – så bruger amerikanerne det til en yderligere, meget hurtig og drastisk optrapning af hele situationen med boykotforanstaltninger osv.

Jeg vil godt sige til sidst, at efter vores opfattelse er det stik modsatte nødvendigt. Vi er faktisk i en situation, hvor en tredje verdenskrig om ikke er en overhængende fare, så inden for den næste halve snes år kan blive til en realitet. Derfor må det afgørende være at gøre, hvad man kan for at fremme afspændingsprocessen – eller rettere sagt: for at få genoptaget afspændingsprocessen – og ikke foretage sig noget, der hindrer en genoptagelse af afspændingsprocessen. Jeg vil godt – min tid er udløbet, og jeg må så gøre det kort til afslutning – tilsige regeringen støtte i alle henseender, når det drejer sig om

at fremme afspændingsprocessen og lade være med at gøre noget, der kan hindre en sådan afspændingsproces.

Jeg synes, der i udenrigsministerens oplæg her i slutningen var ting, som vi også hilser med tilfredshed: at man indstiller sig på at gøre, hvad man kan for at holde afspændingsprocessen i live og måske også få den genoplivet. Vi vil følge med meget stor opmærksomhed hele spørgsmålet om den internationale nedrustning osv., og hvis ikke regeringen vil tage initiativ til det, vil vi fra SFs side senere i dette folketingsår fremprovokere en drøftelse her i tinget om nedrustning. Hvad gør regeringen for at fremme en nedrustningspolitik og derigennem en afspændingspolitik? Vi tror egentlig, at det er nok så nødvendigt nu som at diskutere, hvordan man skal straffe nogen, som har gjort noget fordømmeligt – helt enig – men som i virkeligheden har optrådt – desværre, siger jeg som socialist – som den amerikanske imperialisme så mange gange har optrådt. Det er langt vigtigere nu at drøfte, hvordan vi igen får liv i afspændingen. Hvad gør den danske regering for at få genoptaget afspændingsprocessen?

Stinus (RV):

Det radikale venstre fordømmer den russiske aggression i Afghanistan. Den russiske invasion kan ikke retfærdiggøres, og det må hilses med tilfredshed, at et stort flertal af FN's medlemslande, deriblandt størstedelen af de alliancefrie stater, tager del i denne fordømmelse. Det kan heller ikke undgå at gøre indtryk i Sovjetunionen. Den russiske forklaring om, at de russiske tropper rykkede ind efter anmodning fra Afghanistans regering, kan ikke accepteres. Det må give stof til eftertanke i visse lande, at Sovjetunionen åbenbart fortrinsvis invaderer netop de lande, som man har venskabs- og støtteaftaler med.

Den russiske invasion kan ikke retfærdiggøres, men det er vigtigt af hensyn til de konklusioner, der skal drages, at forsøge at vurdere de motiver, som fik Sovjetunionens ledere til at tage dette skridt, som med ét slag har sat afspændingsprocessen år tilbage. Det er ikke med urette, at der tales om faren for en ny koldkrigsperiode forude, men det er vigtigt og vigtigere end nogen sinde, at der